

Arnhemse mystieke preken

De *Arnhemse mystieke preken* zijn een geschrift, bestaande uit 162 preken, geordend aan de rijgdraad van het kerkelijk jaar en de heiligenfeesten; ze behandelen het getijdengebed vanuit het mystieke leven. In 2005 werden de preken herontdekt en gepresenteerd door Ineke Cornet (TBI).

De koorzusters kwamen omstreeks 1428 naar Arnhem. Zij leidden een verborgen leven en leefden uit de mystieke traditie van de Moderne Devotie. In de bloeitijd woonden er ongeveer honderd zusters in het klooster, dat een centrum van mystiek en liturgie was. In 1580 verbiedt het Reformatorisch stadsbestuur nieuwe novicen op te nemen; sluiting van het klooster in 1636 was hiervan het gevolg. Van het Sint-Agnesklooster (Agnietenklooster) in Arnhem (Beekstraat) is de kapel bewaard (Waalse Kerk).

Mystieke momenten

Uit de preken blijkt, dat de getijden door de koorzusters werden gebeden vanuit de door hen beleefde mystieke weg. Hierin laten zich enkele momenten onderscheiden.

1. In het bidden van de getijden treedt de biddende 'ziel' schroomvol binnen in de ontmoeting met de 'verborgen God' (*Deus absconditus*, Jes 45,15).
2. Zich hechtend in de verborgenheid van God, wordt de 'ziel' onthecht aan de uitwendige liturgie (woorden, gebaren, tekens, beelden): 'de ziel wendt zich naakt tot God' en wordt daardoor 'voorbij alle beelden in de beeldloze en naamloze God' getrokken.
3. In de ziel breekt het besef door, dat zij 'de hoge waardigheid' en de 'overgrote waarheid' van de verborgen Godheid 'niet ten volle kan loven en prijzen', want deze 'hoogheid wordt bedekt en verborgen' door de eindigheid van de ziel.
4. Om aan haar eindigheid te ontkomen is het nodig, dat 'onze ziel verzinkt in de verborgen afgrond van de Godheid'. Deze verzinking overkomt de ziel, naarmate haar eigen afgrond bloot komt te liggen: 'Afgrond roept afgrond op' (psalm 42-43).
5. Vanuit haar afgrondelijke diepte verzucht 'de ziel in haar getijden meermalen de woorden: Lof zij U, Heer (*Laus tibi, Domine*)'.
6. In dit verzuchten worden de getijden een 'offer van lof'. Want terwijl de ziel alle woorden loslaat, groet zij God met 'aandacht' en geeft zichzelf restloos uit handen. Zo 'offert zij zichzelf in God tot Zijn hoogste glorie en lof' – een overgave die gave van God is.